

Singurătatea

Vasile Voiculescu

Adorm adanc Bucegii, și Noaptea-i netezește,
Pe tâmpilele lor arse, cu mâinile-amândouă.
Sclipesc pe frunți golașe, ce somnul umezește,
Broboane mari de rouă.
Doar văile-aburite huiesc fără-ncetare
Și darele de ceață, ca niște serpi, la poale
Se duc pe nesimțite și curg în depărtare
Cu apele la vale.
Atunci Singurătatea se scoală-ngândurată
Și umblă, visătoare, pe streșini de-nălțime.
Stă ceasuri neclintită, de-o stâncă răzimată,
Și cată-n adâncime.
Dă drumul unei pietre și-ascultă, -ncremenită,
Cum bubuie-n adâncuri pân' nu se mai aude,
Cu fața-n sus pe urmă se-ntinde, aiurită,
În ierburile ude.
Se uită lung la stele cum ard nălucitoare ...
Ascultă-n fund moliftii vibrând ca niște clape.
Pe ceruri trece luna, plutind strălucitoare,
Cu lebăda pe ape.
Așa își duce veghea pe culme sus, deșteaptă,
Și de urât tot timpul ea singură își ține ...
Din când în când tresare și șade ... parc-așteaptă
Dar, nimenea nu vine!